

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DIE VAN IERNEFFE
(In de holte van je arm)

Een komedie in vijf bedrijven

door

Dimitri Frenkel Frank

Vlaamse bewerking : Alex van Haecke

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.3335

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
Tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A7

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DIE VAN IERNEFFE* op te voeren moet de naam van auteur *DIMITRI FRENKEL FRANK* ; bew. *Alex van Haecke* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/040
ISBN 978-90-385-14062

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Dimitri Frenkel Frank & Alex van Haecke
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 2 heren)

JEAN-MARC :
FRED :
VERONIQUE :
MIT :

DECOR

Een lege studio. Aan het behang zien we nog waar de vorige huurder zijn kaders had hangen. Achteraan een schuifdeurraam dat uitgeeft op de gaanderij die appartementen met elkaar verbindt. Rechts vooraan de inkomdeur. Rechts achteraan de deur naar de keuken.

EERSTE BEDRIJF

(Als het licht opkomt, blijft het even stil. Dan horen we de buitendeur en even later gaat de inkomdeur open. Er steekt iemand met veel moeite een eenpersoonsmatras binnen. Jean-Marc komt tevoorschijn. Een zeer gedistingeerd geklede 40-er. Regenjas, driedelig kostuum, enz. Hij laat de matras vallen.)

JEAN-MARC : Voilà! Zover zijn we al. *(Hij gaat opnieuw buiten en komt terug met een valies en een groot pak. Hij zet een en ander waar hij het kwijt kan, doet de deur dicht en loopt wat rond. Dan gaat hij de keuken in, komt terug en doet zijn regenjas uit. Dan doet hij het pak open en haalt er een eenpersoonshoeslaken, een gewoon laken en een deken uit. Met enige geste slingert hij alles op de matras.)* Het solitaire bed van de vrijheid. Proficiat. *(Hij kijkt even rond, kiest een plaats en trekt de matras daar naartoe. Dan opent hij de valies, neemt er een dik boek uit, nestelt zich behagelijk op de matras en wil beginnen lezen. We horen zijn gsm. Jean-Marc kijkt verwonderd. Hij neemt aarzelend op.)* Hallo... *(Hij luitstert even. Dan kordaat:)* Hoe weet jij dat ik hier ben?... Neenee! Ik wil niet met je praten... Nee! Het heeft geen zin. Eens het zover is, moeten we keihard zijn... Ja! Jij ook! Sorry. Salu. *(Hij sluit de gsm en wil verder lezen. Hij bedenkt zich en tikt een nummer in.)* Jean-Marc. Ik heb een studio gevonden... Ja... heu... Maurits Sabbelaan 5... Ja, zo een van die lugubere torens op het Kiel, ja. 13de verdieping, maar vertel het in godsnaam niet verder, hé Robert. Ik wil even uit de circulatie... Ja... het is hier verschrikkelijk, ja. Wat had je anders gedacht... Jaja, dat ook natuurlijk, vooral Marokkanen en Turken, le tout Afrique du nord. Maar hier kan ik tenminste in alle eenzaamheid...

(Aan het raam komt Fred tevoorschijn. Het prototype van de volksfiguur. Hij kijkt wat dom-bewonderend naar Jean-Marc.)

... over de toekomst mediteren en op adem komen. De originaliteit van het

leven opnieuw opsporen. Zonder gestoord te worden...

(Hij hoort Fred tegen het raam tikken en draait zich om. Fred wuift naar hem.)

Het is niet waar. Als je van de duivel spreekt. De originaliteit van het leven is net aan mijn raam verschenen, Robert. Je weet niet wat je ziet.

(Hij doet teken dat Fred moet weggaan. Fred wuift terug. Jean-Marc probeert hem duidelijk te maken dat Fred moet verdwijnen, maar die groet hem nog intenser terug.)

Luitster, Robert. Ik ben morgen zeker op bureau. Hou het fort zolang, oké. Bye.

(Hij sluit de gsm en kijkt opnieuw naar Fred. Die vraagt gebarend of hij mag binnenkomen.)

Sorry, nee! *(Hij draait zich om en wil opnieuw lezen.)*

(Fred tikt opnieuw tegen het raam en gebaart intensiever zijn vraag.)

Meneer, asjeblief!! Hoe is dat nu mogelijk! Ga asjeblief weg! *(Hij draait zich om en begint te lezen.)*

(Fred aarzelt even, wil opnieuw tegen het raam tikken, bedenkt zich dan en verdwijnt. Dan horen we de voordeur en dan gaat de inkomdeur open. Fred komt aarzelend binnen.)

FRED : Neemt u mij niet kwalijk...

JEAN-MARC : Maar enfin! Ik heb u toch duidelijk teken gedaan van weg te gaan.

FRED : Jaja, meneer, maar ziet u, ik wou maar efkes zeggen dat ik er kapot van zijn, van 't feit dat u daar zo ligt.

JEAN-MARC : Pardon?

FRED : Zo helemaal alleen... op die matras en... en verder niks... alles leeg... Dat ziet ge niet alle dagen.

JEAN-MARC : Ik snap er niets van.

FRED : Ik woon twee appartementen verder, ziet u. Op den 89.

JEAN-MARC : A bon... En?

FRED : Niks besonders, meneer. Geriefelijk, maar niks besonders.

JEAN-MARC : Dat bedoel ik niet. Ik bedoel, is dat hier de gewoonte?

FRED : O ja, meneer. Voor chicquer appartementen moet ge hier niet zijn, hé.

JEAN-MARC : In godsnaam! Ik bedoel: is dat hier in de blokken de gewoonte om zomaar bij iemand vreemd naar binnen te gaan.

FRED : Neeje, meneer.

JEAN-MARC : Maar waarom doet u dat dan wel?

FRED : Omdat ik u absoluut iets wil zeggen, meneer. Ik vind u een reus. Serieus.

JEAN-MARC : O my god! Luister eens. Ik dacht dat ik juist hier in die... die...

FRED : Luguber blokken?

JEAN-MARC : Heu... ja... die, ja. Dat ik juist via deze hedendaagse woonvorm, de anonieme...

FRED : Mierenhoop...

JEAN-MARC : Heu... ja... ja... enfin... Dat je in deze woonvorm een...

FRED : Numero zijt.

JEAN-MARC : Heu... ja! Inderdaad. Een nummer. Zoals in een hotel. Geen contact met je medemens. En dat is nu juist wat ik wil. Begrijpt u dat?

FRED : Ja, meneer. U wilt rust, meneer.

JEAN-MARC : A la bonheur. U vindt het toch niet al te erg, hoop ik? *(Gaat opnieuw liggen lezen.)* Nog een goeiemiddag.

FRED : Ja, meneer. *(Hij blijft wat ongelukkig staan. Na een pauze:)* Dan kan ik misschien later is terugkomen...

JEAN-MARC : *(Lezend.)* Liever niet.

FRED : ... met een borreltje en wat blokskes kaas en sossis met wat mosterd en wat ketchup. Wat denkt ge?

JEAN-MARC : *(Legt zijn boek weg en staat recht.)* Maak me asjeblijf niet misselijk. Oké?

FRED : *(Trekt een overvolle portefeuille uit de achterzak van zijn broek.)* Of misschien

hebt u wat geld nodig. Een briefke van vijftig of twee, drie?

(Jean-Marc gaat hem voorbij en opent de inkomdeur.)

Ik wil maar zeggen: u moet toch middageten eten vandenavond.

JEAN-MARC : Buiten!

FRED : Ineens zo als man alleen. Weg van uw vrouw. Dat valt niet mee, hé meneer?

JEAN-MARC : Pardon?

FRED : U hebt geen meubels. Niks. Niemendal. U zijt amper twee ure van huis en...

JEAN-MARC : Hoe weet u dat allemaal?

FRED : De siendik.

JEAN-MARC : De “sein-dik”? En wat zei die dan?

FRED : Dat allemaal en dat u sito presto een studio zocht en dees stond leeg en voilà.

JEAN-MARC : Wat heeft die allemaal uit te bazuinen! Wat is het nummer van de “seindik”?

FRED : Maar het is toch allemaal waar, hé meneer? Hé?

JEAN-MARC : Zijn nummer! *(Zijn gsm gaat.)* Verdomme! *(Neemt op.)* Hallo!... Het is niet waar, hé! Jij weer!... Nee, schat! Integedeel. Het gaat schitterend met me en het zou nog schitterender met me gaan als je me niet voortdurend zou opbellen... Nee, dank je wel.

(Fred is intussen een en ander beginnen opruimen en aan de kant zetten.)

Ik heb alles wat ik nodig heb. Ik heb zelfs een butler... Nee, schat, ga jij maar in The Jane eten. Doe wat je wil, maar laat mij met rust. Slaap wel, goeiedag, salu en de kost! *(Sluit krachtig de gsm. Kijkt naar Fred.)*

FRED : Dat was uw vrouw, hé? Dus is het toch echtig en techtig waar.

JEAN-MARC : Ja! *(Gaat naar de inkomdeur en opent die.)* En als uw wansmakelijke nieuwsgierigheid hiermee bevredigd is...

FRED : Salu en de kost?

JEAN-MARC : Ja!

FRED : *(Gaat buiten, maar komt vrijwel onmiddellijk terug binnen.)* U zei: ik bol het af en u waart weg. Zo ineens. Pats boem. Zo de deur uit. Ik heb daar een enorme

bewondering voor, meneer, en dat wou ik eigenlijk feitelijk maar es efkes komen zeggen. Verstaat u? Mag ik? *(Steekt zijn hand uit.)*

JEAN-MARC : Pardon?

FRED : Uw hand. *(Neemt de hand van Jean-Marc en schudt die.)* Mijn complimenten, meneer. U zijt ne man! En als ik zeg man, dan bedoel ik ook... man. Godverdoemme! D'er zijn veel te weinig mannen van uw kaliber op de wereld, meneer.

JEAN-MARC : Mon dieu...

FRED : *(Laat Jean-Marc los.)* Verexcuseert, meneer. Maar 't is de emotie. Wat zijn ik blij dat ik u heb mogen leren kennen. De seindik zei het en ik keek door 't venster en daar waart u. Met een matras, lakens, dekens en een spiksplinternieuw valies. *(Hij opent die.)* Ik durf wedden dat alles wat dat hier in steekt ook spiksplinternieuw is. Zie 't ge 't wel. Nieuw ondergoed, nieuw hemdes, nieuw sokken. U hebt karakter, meneer. *(Draait zich om, neemt een zakdoek en weent.)* Ik had nooit kunnen denken dat ik ooit valse tranen nog es tranen in mijn ogen zou krijgen van het zien van een paar nieuw onderbroeken.

JEAN-MARC : Weent u nu?

FRED : Neemt mij niet kwalijk.

JEAN-MARC : *(Voor zich.)* Van een originele figuur gesproken. *(Tegen Fred.)* En waarom weent u eigenlijk?

FRED : Voor ons Mit.

JEAN-MARC : En wie is "ons Mit"?

FRED : U vindt het toch niet erg als ik efkes blijf. Oei. D'er zijn nog geen stoelen.

(De deurbel.)

JEAN-MARC : Daar zullen ze zijn. *(Gaat daar de inkomdeur.)*

FRED : Wie, meneer?

JEAN-MARC : De stoelen. Rustige, aan u tegengestelde, duidelijke objecten. *(Gaat af. Horen de buitendeur.)*

FRED : Formidabel! Die gast is fenomenaal! En zo kalm dat die blijft. Da's ne man van ijzer! Neje! Van staal!

(We horen Jean-Marc “dank u wel, nog een goeiemiddag” zeggen. Dan komt hij binnen met twee halfingepakte stoelen. Fred neemt ze onmiddellijk van hem over.)

Mit is mijn vrouw.

JEAN-MARC : En moet je daarom wenen? Zou ik niet doen. Zeker nu niet.

FRED : D’er is wel een verschil, hé meneer. Ik heb een vrouw, u had er een. Want u hebt het gedaan. U zijt niet buitengesmeten. Dat zag ik alla minute. U hebt gezegd: het is afgelopen! Ik bol het af! En u ging. Zo was het toch, hé meneer?

JEAN-MARC : Hoe weet u dat in godsnaam?

FRED : U laat uw eigen niet buitensmijten. Daar zijt u den tip niet voor. Maar! U blijft ook niet. Want u zijt ne man! Daar tegenover zijn ik maar een vijg. Alle dagen zeg ik tegen ons Mit: we moeten uiteen en dan... gaan we naar de cinema. Als u es wist hoe beschaamd dat ik zijn. Mag ik efkes wat gaan zitten? *(Gaat zitten en begint te wenen.)* Neemt mij niet kwalijk. Waarom heb ik dat karakter nu niet?

(Jean-Marc geeft hem zijn pochette.)

Merci. *(Hij snuit in de pochette.)*

JEAN-MARC : Maar enfin! Dat kan nu toch niet meer. Zeg... heu... Hoe heet jij eigenlijk?

FRED : Fred, meneer.

JEAN-MARC : Bon. Ik heet Jean-Marc en hou op met dat adoreren van me.

FRED : Met wat, meneer?

JEAN-MARC : Met wat, Jean-Marc.

FRED : Neemt mij niet kwalijk, meneer... heu Jean-Marc. Met wat moet ik uitscheiden, Jean-Marc?

JEAN-MARC : Met mij te bewonderen. Want wat heb ik in feite gedaan?

FRED : U zijt van uw vrouw weggegaan.

JEAN-MARC : Ja, oké, en dan?

FRED : Hoe u het hebt gedaan! Man, man, man... En mag ik vragen wat dat u voelde toen dat u het deed?

JEAN-MARC : Niets.

FRED : Schoon... Hoe schoon is dat nu toch. Ik denk niet dat ik dat ooit gaan kunnen.
Nooit!

JEAN-MARC : Nu je het zegt... Het was inderdaad... Ja... Ik ging ineens pats boem van huis. *(Een stilte.)* Wat doe jij eigenlijk voor de kost, Fred?

FRED : Ik doen in okkeusebanden.

JEAN-MARC : Ah... ja... Ik werk op 't ministerie van Buitenlandse Zaken. *(Een stilte.)* Ja... inderdaad... Als je er over nadenkt... Je hebt gelijk, Fred. Het was vanmorgen kwart over elf. Véronique, mijn vrouw, lag in haar lila housepyjama op onze Chesterfield.

(Fred begint de stoelen uit te pakken. Jean-Marc wordt daardoor nu en dan gestoord in zijn verhaal.)

Ik stond met een dunne whisky tegen onze Bretoense open haard geleund. Onze golden retriever lag er voor. Op de salontafel lag de Paris Match en verdomme, Fred, ik dacht: als ik die Paris Match opensla dan staan wij daar in! Chesterfield, housepyjama en ik in mijn tartan huisjasje, een godverdommese advertentie voor kamerbreed moquette. En op die foto zie je de Paris Match liggen op een salontafel van Emile-Jacques Ruhlmann en daar staan wij dan weer in, enzovoort, enzoverder. Net als die oorbellen van La Vache Qui Rit. En weet je wat, Fred? Ineens schoot het door me heen: als ik er nu niets aan doe dan, verandert er nooit meer iets.

FRED : Just.

JEAN-MARC : Just?

FRED : Just gelijk als bij mij. Iederen dag opnieuw. Ons Mit ligt in haren afgebleekte bloemekespeignoir op onze verschenen canapé met hare afgezabberde sigarettenstempel in haren teut naar onzen televisie van 20 jaar oud te gapen terwijl dat ze van die vettige chips vreet. Ze weet niet eens dat ik er zijn. Behalve als ze mij een blad van den Dag Allemaal hoort omslagen en ik maar denken: godverdoemme, Fred, ge zit in de valies, jongen!

JEAN-MARC : Merkwaardig dat jullie dat ook hebben. Enfin. Véronique knipperde even met haar valse wimpers, er viel een blad van de orchidee van nicht

d'Artignac de Waayenbergh met het geluid van een bom op ons moquette en ik dacht: verrek allemaal. De pot op, Brasschaat. Loop naar de pomp, Buitenlandse Zaken en weet je wat ik toen dacht, Fred?

FRED : Neje.

JEAN-MARC : Ik dacht: ik zit hier verdomme ingepakt als een sardine. Begrijp je?

FRED : Heu... gelijk als een...

JEAN-MARC : College, Leuven, de Luchtmacht, de diplomatie, Véronique! Allemaal de boom in. Ik dacht: als ik nog één seconde langer wacht, klap de deur dicht, valt het slot dicht en sta ik tot aan mijn dood met een dunne whisky tegenover een lila Véronique. En ineens, als een bliksemschicht, zag ik het, terwijl ik dat anders nooit heb, behalve bij het bridgen dan. Ik zette mijn glas op de Paris Match en ik zei: Véronique, on ne discute plus! En ik ging de deur uit. Hopla.

FRED : Hopla.

JEAN-MARC : Ja! Hopla.

FRED : En u ging... (*Zijn gemoed schiet vol.*) Ik heb in geen jaren nog zoiets schoon gehoord.

JEAN-MARC : Nu je het zegt: het had iets. Een zekere grandeur. Hopla!

FRED : Bij u vergeleken zijn ik ne worm.

JEAN-MARC : Het is misschien wat kinderlijk, maar ik was inderdaad een beetje fier toen ik de deur achter me dichtknalde.

FRED : Eergisteren nog... Zegt ons Mit tegen mij: Ga dan! We steken onzen ambraslitanie af, ik word razend en ik zeg: en of dat ik gaan! Maar ja...

JEAN-MARC : Een nieuw leven dacht ik. Veertig, halfweg en ik begin opnieuw. Ik liep zelfs anders. Jonger. Dynamischer.

FRED : Ik smijt de deur achter mij dicht. Welke deur zult ge vragen. Die van de living en ik gaan naar de keuken. Boem pataat! Ook die deur dicht. Het ergste is: al ons deuren hangen zo stillekesaan als versleten schotelvodden in hun scharnieren. Behalve de voordeur!

JEAN-MARC : Ik stapte in mijn auto en deed de Bredabaan in twintig komma zeven seconden. Nieuw Brasschaats record. Allicht ook dat van de boete die ik verwacht, maar het kan me niets schelen.

FRED : Een vol uur stond ik in de keuken te geelogen. Toen pakte ik een groot pak van die vette chips en ging terug naar de living.

JEAN-MARC : Alles nieuw, dacht ik. Ik heb zelfs tandpasta gekocht van een nieuw merk. Stel je voor.

FRED : We hebben televisie gekeken tot als we de Canvaslus van buiten kenden.

JEAN-MARC : Afgelopen, dacht ik.

FRED : En dan zijn we maar gaan slapen.

JEAN-MARC : Definitief.

FRED : En het was weer just gelijk als altijd.

(Een stilte. Dan horen we de gsm.)

JEAN-MARC : Verdomme.

FRED : Just gelijk als altijd.

JEAN-MARC : *(Geeft zijn gsm aan Fred.)* Fred, vraag jij es wie het is.

FRED : Hallo, met het huis van... heu... Inderdaad ja... Wie kan ik zeggen?... O...

(Dekt gsm af.) Het is uw vrouw.

JEAN-MARC : Waarom laat ze me in godsnaam niet met rust! Zeg maar dat ze in de Schelde springt.

FRED : *(In gsm.)* Die van olle zegt dat ge in 't Scheld moet springen.

JEAN-MARC : Niet letterlijk, hé Fred.

FRED : Luistert, madam, die van olle wilt gerust gelaten worden. Oké?

JEAN-MARC : *(Wil gsm afpakken.)* Geef hier!

FRED : *(Loopt van Jean-Marc weg.)* We verstaan tenandere niet wat dat ge nog ligt te bellen, want het is defenitief gedaan.

JEAN-MARC : Hou op!

FRED : O... awel ik zijn blij dat ge het zo oppakt.

JEAN-MARC : Komaan, Fred, geef die gsm hier.

FRED : Neje, ge kent mij niet. Ik zijn ne fan van uwe man.

JEAN-MARC : *(Pakt de gsm af en sluit hem.)* Ben je nu helemaal gek geworden.

FRED : *(Doet teken naar de gsm. Nog opgewonden.)* En niet willen lossen, hé!

JEAN-MARC : Ik heb er nu echt genoeg van. De brutaliteit!

FRED : Ja, godverdoemme! Sé, dat is nu kerieus, hé Jean-Marc. Tegen die van olle kan ik dat, maar tegen die van ons...

JEAN-MARC : *(Gaat naar de inkomdeur.)* Ik heb verder geen zin om me met jouw

miezerige privézáken te bemoeien. Ik wil rust!

FRED : Dat begrijp ik, maar...

JEAN-MARC : *(Opent de deur.)* Je begrijpt me al heel de tijd, ga dan ook weg.

FRED : *(Gaat naar de deur.)* Ja, meneer.

JEAN-MARC : We zien mekaar nog wel in de lift, of bij de bakker, de beenhouwer...
vrees ik.

FRED : Ja, meneer...

JEAN-MARC : *(Houdt Fred tegen.)* Luister, Fred, ik heb niets tegen jou, maar ik heb
een zware dag achter de rug en ik zie mezelf niet als mijn broeders hoeder.
Begrijp je?

FRED : Heu...

JEAN-MARC : Egoïstisch misschien, maar jij en ik hebben ons privéleven met onze
privéproblemen en die moeten we in deze maatschappij, en die heb ik niet
uitgevonden, Fred, zelf oplossen. Oké?

FRED : Ja, meneer...

JEAN-MARC : Juist, dus... eruit!

(De deurbel.)

Kom, verdwijn.

*(Hij duwt Fred buiten. We horen hem zeggen: goeiemiddag, zet u dat maar
neer. Dag, Fred. Fred! Fred komt binnen met een doos.)*

Dag, Fred.

(Fred zet de doos neer en gaat weg.)

A la bonheur. Die zijn we kwijt. Eindelijk alleen. *(Hij neemt een fles whisky uit
de doos, haalt een glas uit zijn valies en schenkt in. Gaat zitten. Een pauze. Hij
drinkt, kijkt rond.)* Jean-Marc boy, het zal hard en eenzaam zijn, maar het zal...
het moet lukken. *(Heft het glas.)* Santé!

(De gsm.)

Verdomme! Waarom laat ze me nu niet gerust! *(Hij wacht, maar opent uiteindelijk toch de gsm.)* Hallo!... Ja!... Nee!... Ja, dat was een gebuur. Een ongelofelijk intelligent type met een onvoorstelbaar gevoel voor realiteit en relativiteit over de man-vrouw-relatie... Schatje, ik ben een heel klein beetje moe en daarom kan ik niet zo hard meer roepen als ik eigenlijk zou willen... *(Roept.)*... maar dat betekent niet dat ik met je wil praten!... Nee! Ik wil je ook niet zien!... Er valt niets te bespreken. De zakelijke dingen kunen we afhandelen via de advocaat... Wat?... Nee, ik ben niet laf!... En ik ben ook niet onhebbelijk!... Ik ben niet gevluucht! Ik heb een stap gezet! Een mannelijke beslissing en er zijn mensen die dat bijzonder indrukwekkend vinden!... Waarom lach je nu? Er valt niet te lachen! Véronique! Hou op! Och... *(Klapt de gsm krachtig dicht.)* Schandalig gewoon! Wat denkt die nu wel.

(De deurbel.) Allicht mijn lamp. *(Hij gaat af. Off.)* Hei! Wacht es even!

(Fred komt binnen met een matras en een legerkidzak. Hij gaat tot in het midden van de living, laat de matras en de zak vallen en juicht het uit.)

FRED : Ik heb het gedaan!

JEAN-MARC : *(In deuropening.)* Wat betekent dat?

FRED : Ik heb het gedaan! Ik heb gezegd: 't is aflopen! Ik gaan! Mit, on ne diskuut plu! Ik zit er niet zo goed voor als gij, dus heb ik mijnen boel maar van thuis meegeschaard. Hohoho! Ons Mit staat achter haar sprijkplank en nu denkt ze dat ik binnen de vijf minuten terug binnen gaan komen met een doos eclairekes of een groot pak van die vettige chips. Maar neje, zenne! Nog niet bekan! Hier sé! *(Middenvinger.)* Ik zijn echtig en techtig weg! O... wacht! *(Haalt een fles jenever en twee kleine glazen uit zijn legerzak.)* Hier sé! *(Zet de glaasjes op een stoel en schenkt in. Geeft een glaasje aan Jean-Marc.)* Nu kunnen we samen schol doen op ons nieuw leven, hé maatje! *(Ziet pas dan het glas van Jean-Marc.)* O! Gij hebt al. Ja, sé... *(Kapt de twee glaasjes naar binnen. Beseft dan de situatie.)* Heu... gij vindt dat toch goed, hé Jean-Marc?

JEAN-MARC : Wat?

FRED : Ik dacht... hij heeft toch plaats genoeg... Misschien kan ik vandenacht bij hem... hier dus... Hé?

(Een stilte. Dan klapt Jean-Marc langzaam en nadrukkelijk in zijn handen.)

JEAN-MARC : Proficiat!

FRED : Ja? Ik heb het gedaan.

JEAN-MARC : Heel goed, Fred.

FRED : Just gelijk als gij.

JEAN-MARC : Dat is de enige manier, Fred.

FRED : *(Schenkt zich nog eens in.)* Ik staan nog wel wat op mijn benen te bibberen, zenne.

JEAN-MARC : Laat ze maar lachen, kameraad. Wij zullen het laatst lachen. Laat haar niet op je kop zitten!

FRED : Neje, zenne!

JEAN-MARC : Want als je even aarzelt, kijken ze je aan met hun velouren valluiken en voor je het beseft, duikel je d'er weer in.

FRED : Ja! *(Drinkt nog eens.)*

JEAN-MARC : Hard zijn.

FRED : Ja! *(Een pauze. Beseft dan.)* Dat kunde gij gemakkelijk zeggen. Gij voelde niks. Ik wel. Ik was al bekan de deur uit en ineens moest ik naar 't gemak. Ik dacht dat al mijn darmen binnenste buiten draaiden. Ik werd zo mottig als een krab. Ik keek naar de deur van de living en ik kon d'er lossendoor zien. Ik zag haar staan in haren afgebleekte peignoir, met haar ros pierenhaar en haar halve, afgezabberde sigaret in haren teut... Maar ineens werd ik razend. Den boom in!... Dacht ik. *(Gaat op de inkomdeur kloppen.)* 25 jaar jaar van mijn jong leven naar de kloten! Ik pakte mijne kidzak en mijn matras en ik was de pist in.

JEAN-MARC : Juist.

FRED : Ja! *(Drinkt.)*

JEAN-MARC : Verdomme, Fred, je valt me bijzonder mee, vriend.

FRED : Merci, Jean-Marc. Maar voor dat ik het vergeet: als ik in 't midden van de nacht opstaan en naar de keuken gaan achter een pak vettige chips, moet ge mij